

Kort om kunstnerne og kunsten til Sunnaas sykehus, bygg I

Anngjerd Rustand: *Blåbær og aske*, 2015-2017. Blåbærsaft og aske på silkepapir.

Billedkomposisjonen *Blåbær og aske* henter sin tittel fra materialene kunstneren har benyttet for å skape de 15 enkeltbilder. Hun har gått frem slik: Saft presset av blåbær og aske fra brent tre oppløses i vann, blandes og helles på silkepapir. Pigmentet som gir blåbærene sin distinkte farge er PH-sensitiv og brytes ned av asken som er base. Avhengig av blandingsforholdet endrer fargen på silkepapiret seg fra sterk rød, til ulike grader av purpur og indigo, blå og grønn, til ulike sjatteringer av brun. Det er denne metoden som skaper de vakre og innfløyte mønstre som kanskje kan få en til å tenke på det man ser gjennom et mikroskop eller stjernetåker sett gjennom teleskop. Rustand ønsket å invitere til tankeflukt, samtidig som verket refererer til noe jordnært og konkret.

Ann Iren Buan: *Sun Sets, Sun Rises*, 2017. Tørrpastell på papir, lær, PVA-lim.

Buans materialer er papir og farger, og hennes kunstverk utfordrer grensen mellom skulptur og tegning. Hun jobber til vanlig med store og tidkrevende formater hvor hun fargelegger, limer papir lag på lag, pusser og bearbeider. Resultatene er ruin-aktige, både solide og skjøre, og selve papiret kan fremstå stofflig både som lær eller hud. Vanligvis stiller Buan ut disse monumentale papirskulpturene innendørs i museer og gallerier, men på Sunnaas gjorde hun et eksperiment: Etter å ha fulgt sin tidkrevende prosess med fargelegging av store papirflater, liming og pussing hang hun den store ferskenfargede papirskulpturen mellom trærne, rett utenfor nybygget. Der hang den i flere uker og ble herjet med av vær og vind, den gjennomgikk en "hestekur". Bitene som var igjen tok kunstneren inn i atelieret sitt, tørket og satte forsiktig sammen til de tre vakre papirskulpturene i vitriner som nå henger i foajeen i andre etasje.

Mattias Härenstam: *August (natt), September (grusveien), Oktober (havet), og November (det knekte treet), Desember (bjerkene), Januar (stjernerne)*, 2017. Tresnitt.

Serien på seks store tresnitt i svart-hvitt er produsert spesielt for Sunnaas. Tresnitt er en teknikk hvor motivene skjæres ut for hånd i tre, treplaten blir dekket med farge, for så å bli trykket på papir. Det som skjæres bort tilsvarer det hvite eller det vi opplever som lys i bildet. Mattias Härenstams tresnitt som henger i ulike avdelinger i Bygg I, henter sine motiver fra Nesodden. Vi ser skog, hav og stjernehimmel, slik naturen fremstår i den mørke delen av året, noe også tresnittenes titler referer til. Bildene er som fryste scener fra en film. Har noe skjedd her? Härenstam inviterer oss til å skape våre egne historier.

Anne Rolfsen: *Sentralkomposisjoner*, 2009-2017. Fargeblyant og tusj.

De 14 tegningene tar utgangspunkt i et kvadratisk ruteark hvor vakre, geometriske former får utfolde seg fra sentrum til ytterkant av arket. Rolfsen kaller dem for *sentralkomposisjoner*. «Jeg prøver mer å gjøre enn å lage – mer å leke enn å tenke», sier

Anne Rolfsen om sin kunstneriske metode. Sentralkomposisjonene kan minne om mandalaen (sanskrit for *å dekorere i sirkel*). Den kjente psykiateren Carl Gustav Jung arbeidet en tid med mandalaen, som han gjorde til en daglig øvelse. Anne Rolfsen laget også i en lengre periode én sentralkomposisjon hver dag som en meditasjon over egen sinnsstemning, et sted å skape orden og balanse. Mandalaen – eller sentralkomposisjonen, finnes i alle kulturer over hele verden, og benyttes ofte i religiøse sammenhenger.

Marthe Elise Stramrud: *Disse blomster visner aldri*, 2017. Fotografi – C-print i Facemount.

Stramrud jobber med fotografi hvor motivene er ulike skulpturelle komposisjoner eller stilleben. Hverdagsobjekter som en drikkeflaske, en svamp eller en plante løsrives fra sin vanlige sammenheng, og settes sammen i kombinasjoner som fremstår vakkert og humoristiske. Komposisjonene avslører hverdagsobjektene iboende potensial til å opptre både som arkitektur, figur, landskap eller fantasifulle vesener. Bildene har en særegen intimitet som gjør at vi som ser dem mister opplevelsen av objektenes dimensjon, noe som igjen gjør oss oppmerksomme på tekstur, form, lys og skygge. Stramrud har produsert 56 fotografier, til alle pasientrommene i Bygg I.

Hilmar Fredriksen: *Kartoteket*, 1985-2017. Oljemaling på huntonitt.

De fargesterke og humoristiske maleriene inngår i hans store kunstprosjekt *Kartoteket* som er en slags "idébank" av motiver som interesserte kan bestille fra og få malt i den størrelsen og på den bakgrunnen de måtte ønske. Kunstneren startet dette prosjektet allerede i 1985 og i dag omfatter *Kartoteket* over 700 motiver. Ansatte på Sunnaas fikk delta i en avstemming over hvilke motiver som skulle opp på veggene. Hilmar Fredriksen er opptatt av det hverdagslige, av øyeblikk og situasjoner som oppstår i hans nære omgivelser, men også av vitenskap, spiritualitet og religion. Med humor og lekenhet skaper han både små verk og større installasjoner hvor hans rike idéverden åpner opp for nysgjerrighet og undring. Hva betrakteren ser, kjenner igjen og opplever, er opp til den enkeltes fantasi og referanser.

Beathe C. Rønning: *Bildene*, 2017. Bilder fra Sunnaas egen samling og treplater med tekst laser-brent på bjerkefinér.

Rønning jobber med foto og tekst, hver for seg og sammen. Hun er opptatt av tingene vi omgir oss med i hverdagen, hva de betyr for oss og deres iboende muligheter. På Sunnaas fikk hun det spesielle oppdraget å gå i dialog med sykehusets egen kunstsamling, som lenge hadde stått på lager. Samlingen består av bilder som er donert og innkjøpt, og som er laget av både profesjonelle kunstnere og amatører. Et utvalg av disse bildene henger nå i ny innramming i trappehuset som binder etasjene i Bygg I sammen. Med utgangspunkt i samlingen har Rønning skapt en serie på 12 "tekstbilder" som er personlige betraktninger over noen av trappebildenes motiver. Tekstene kan sies å være en mellomting mellom rapport og poesi, og de er en øvelse i å se. Kunstneren oppfordrer oss her til å ta trappebildene i nærmere øyesyn og åpne oss for deres verden.

Av Helga-Marie Nordby